

El pardalet de Millars

Puix senyor, això era i no era, arre burro polseguera, un pardalet que alegrement vivia per aquestes terres de la Costera, entre els arrossars de Xàtiva i els bladers de Moixent. Un dia, després que per ací s'havia acabat la collita del blat, al pardalet li va vindre el desig de vore món, però sense haver de volar molt lluny, i per això va decidir conèixer la Canal de Navarrés, comarca veïna de la Costera, on ja no hi parlen valencià sinó castellà. I tot pensant també que en aquelles terres el blat era més tardà i en aquell moment estarien en plena collita.

Això va fer el pardalet: va alçar el vol i, voltant volant, va arribar als confins de la Canal, fins al poble de Millars.

Prompte hi va fer amics, i un dia, quan s'adonava que la collita del blat, que tan bon menjar els donava, es trobava a les acaballes, va preguntar a un dels pardalets de Millars:

–I ací, quan s'acaba el blat, què mengeu?

I el de Millars li va respondre, amb certa resignació:

–*Aquí, pues nada, a tomar palma y romero...*

–Aguarda't! –va exclamar el de la Costera, sorprés– Tan bo com ho tenim allà, que quan s'acaba el blat, comença l'arròs. I l'arròs no s'acaba mai! Primer quan el planten, després quan el seguen i a l'últim quan el guarden als graners i les andanes, sempre hi ha per espigolar. I als graners i les andanes, entrem per badalls i forats i mengem a bocí ple, fins a rebentar.

El pardalet de Millars escoltava el seu amic tot esbalaït i meravellat: no

s'imaginava que poguera haver un lloc al món amb tanta abundància d'aliment.

I en això que el de la Costera el convida a tornar-se'n amb ell:

–Si eres valent, vine-te'n amb mi: ho voràs amb els teus ulls i menjaràs fins a caure de tos.

Les paraules de convidit, el somni d'anar a una terra d'inacabable abundància, van cabdellar el pardalet de Millars a abandonar el seu poble i anar-se'n a l'aventura. I tots dos mamprengueren el vol cap a la Costera.

I era cert que en la collita de l'arròs n'hi havia gra per donar i vendre: pels camps, per les eres, per les andanes... Res eren les fartades que s'arreaven els pardalets de la Costera i de Millars! Entraven per les finestres, pels forats, a les andanes, i allí menjaven arròs a grapats.

Però, ai, que un dia que havien entrat en una andana per la finestra, els va guipar l'amo. D'una revolada, va tancar els batents i els dos parladets quedaren presos a l'andana. Llavors l'amo, armat amb un raspall, es va posar a acaçar-los. I raspallada va, raspallada ve, els pardalets no sabien per on fugir, i tot era pegar-se trompades, ací caic, allà m'alce, i l'amo de l'arròs que volia matar-los amb un colp de raspall. Quin destret! El pardalet de Millas, acovardit i temorós, va pensar que ací se'n devien morir més de farts que de gana, i tot d'una va enyorar la vida tranquil·la del seu poble. I sabedor del gran perill de mort que corria, va encomanar a Déu la seua ànima de pardalet, mentrestant es prometia entre si:

–*¡Si de esta salgo y no muero, me vuelvo a tomar palma y romero!*

Transcrita per Toni Cucarella

Amb aquest títol, aquesta contalla me la va contar el meu sogre, Pasqual Llopis, de Roglà i Corberà.